

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>II AKa 113/21</i>	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w Z. z dnia (...) r. w sprawie (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca Z uwagi na złożenie wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu II instancji wyłącznie przez jednego z obrońców oskarżonego T. S. , adwokata D. K., zakresem tego uzasadnienia, zgodnie z art. 423 § 1 a k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., objęto analizę zarzutów			

i argumentacji zawartych w apelacji wymienionego wnioskującego.			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
<p>1.</p> <p>2.</p> <p>1.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez przyjęcie, że A. K. (1) na skutek zdarzenia doznała zaburzeń lękowo-depresyjnych, które zostały ostatecznie zakwalifikowane przez biegłych, jako rozstrój zdrowia na okres przekraczający (...)dni, podczas gdy opinia biegłych, na podstawie której Sąd I instancji dokonał tego ustalenia, oparta została o niewiarygodne zeznania A. K. (1).</p> <p>Rażąca surowość kary pozbawienia wolności, poprzez błędną ocenę istotnych okoliczności przedmiotowych, a także niedostateczne uwzględnienie okoliczności podmiotowych dotyczących oskarżonego i w konsekwencji wymierzenie kary rażąco surowej.</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

Ad. 1

W pierwszej kolejności zauważyć należało, że apelujący obrońca nie kwestionował sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu przestępczych zachowań; nie negowała też większości ustaleń faktycznych obejmujących okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynów, w tym przebiegu zdarzenia – dopatrując się wadliwości wyłącznie w zakresie ustalonego przez Sąd I instancji charakteru uszczerbku na zdrowiu doznanego przez pokrzywdzoną w następstwie działań sprawczych oskarżonego. Konsekwencją owych wątpliwości obrońcy co do faktów było zaś kwestionowanie przez niego prawidłowości przypisania oskarżonemu czynu wypełniającego kumulatywne także znamiona z art. 157 § 3 k.k., tj. nieumyślnego spowodowania u pokrzywdzonej rozstroju zdrowia psychicznego, o którym mowa w art. 157 § 1 k.k., tj. na czas przekraczający (...)dni.

Apelujący nie kwestionował zatem – a i Sąd Apelacyjny nie dopatrył się w tym zakresie żadnych wątpliwości uwzględnianych z urzędu

– że Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny obejmujący zadawniony konflikt pomiędzy oskarżonym i A. K. (2), eskalację tego konfliktu w dniu zdarzenia,(...) r., a następnie oddanie przez oskarżonego dwóch strzałów z posiadanej przezeń nielegalnie broni palnej (karabinu M. kal.(...) mm), w tym jednego w kierunku domu A. i A. K. (1), w którym przebywały w tamtym momencie cztery osoby, w tym A. K. (1), M. M., E. Z. i J. T..

Sąd Apelacyjny nie podzielił natomiast wątpliwości obrońcy, co do ustalonej przez Sąd I instancji okoliczności, że to w następstwie owego zdarzenia, obejmującego oddanie przez oskarżonego strzału w kierunku domostwa, pokrzywdzona doznała uszczerbku na zdrowiu psychicznym, stanowiącego rozstrój zdrowia na czas przekraczający 7 dni, w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. Przy czym – w ocenie apelującego – wadliwość ustalenia wskazanej okoliczności wynikać miała z jej odtworzenia przez Sąd I instancji na podstawie dotyczącej pokrzywdzonej **opinii sądowo-psychiatrycznej biegłych lekarzy** K. W.

i J. P., mającej opierać się na niewiarygodnych zeznaniach A. K. (1).

Omawiany zarzut apelacji opierał się na oczywiście mylnym założeniu obrońcy, jakoby przedmiotem opiniowania biegłych lekarzy psychiatrów były okoliczności dotyczące przebiegu zdarzenia objętego postawionym oskarżonemu zarzutem. Tymczasem, co wynikało z samej istoty dowodu z opinii biegłego (art. 193 § 1 k.p.k.), w tym wypadku opinii sądowo-psychiatrycznej, jej przedmiotem były objęte wiedzą specjalną lekarzy psychiatrów okoliczności w postaci stanu zdrowia psychicznego pokrzywdzonej. Do zakresu wiedzy specjalnej biegłych w sposób oczywisty nie zaliczały się okoliczności dotyczące przebiegu zdarzenia z dnia (...) r. Bazując na swojej wiedzy fachowej – której apelujący wszak nie kwestionował – biegli medycy, po przeprowadzeniu stosownego badania pokrzywdzonej, zdiagnozowali u niej chorobę psychiczną w postaci zaburzeń lękowo – depresyjnych, które zostały ostatecznie zakwalifikowane przez biegłych jako rozstrój zdrowia na okres przekraczający (...)dni, oceniając jednocześnie, że

przyczyną tej choroby mogły być przeżycia pokrzywdzonej, doznane przez nią w następstwie zdarzenia z dnia (...) r. (k. 393, 413, 462-463). Wskazany wniosek opinii biegłych był przy tym jednoznaczny i stanowczy.

Podkreśleni wymagało przy tym, że odtworzone przez Sąd I instancji szczegółowe okoliczności zdarzenia nie miały znaczenia dla postawionej przez biegłych diagnozy stanu zdrowia psychicznego pokrzywdzonej.

Bezsporny w sprawie fakt – eksponowany szczególnie przez apelującego – że pokrzywdzona częściowo niewiarygodnie relacjonowała w swoich zeznaniach przebieg zdarzenia, nie oznaczał, że symulowała ona objawy swojej choroby – a to właśnie zdawał się zakładać apelujący. Zauważyć przy tym należało, że biegli sporządzający opinię, będący doświadczonymi lekarzami psychiatrii z pewnością potrafiliby rozpoznać symulowanie przez pokrzywdzoną zaburzeń psychicznych. Skoro zaś występowanie u pokrzywdzonej takich zaburzeń w sposób peny zdiagnozowali, przyjęć należało, że faktycznie cierpiała ona na wskazaną chorobę psychiczną.

Zauważyć następnie należało, że brak było jakichkolwiek podstaw faktycznych, nakazujących poddać w wątpliwość fakt, że pokrzywdzona doznała uszczerbku na zdrowiu psychicznym w wyniku zdarzenia będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie. W szczególności nie pojawiła się żadna informacja o jakimś innym zdarzeniu, czy doświadczeniu pokrzywdzonej, które mogłoby wywołać u niej zdiagnozowane zaburzenia. Zaburzenia te, zdiagnozowane u pokrzywdzonej w sposób jednoznaczny, zgodnie z wiedzą medyczną, były zatem faktem istniejącym obiektywnie, niezależnie od subiektywnych przekonań pokrzywdzonej co do przebiegu zdarzenia. Istnienia tego faktu nie negowało w żaden sposób to, że pokrzywdzona w swoich zeznaniach częściowo niewiarygodnie opisała przebieg zdarzenia – co nota bene Sąd I instancji prawidłowo ocenił i uwzględnił, nie opierając na tych relacjach czynionych przez siebie ustaleń faktycznych.

W tej sytuacji, samo wskazanie przez biegłych, że punktem odniesienia ich opinii był przebieg zdarzenia wynikający z treści zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym

zeznań pokrzywdzonej A. K. (1), nie stanowiło wystarczającej podstawy dla stwierdzenia – jak chciał apelujący – jakoby istniała wątpliwość, co do faktycznego stanu zdrowia psychicznego pokrzywdzonej i jego przyczyn. Innymi słowy, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym omawiana opinia biegłych lekarzy psychiatrów, dawał wystarczające podstawy do stwierdzenia w sposób jednoznaczny, że oddając strzały w jeden kierunku domostwa pokrzywdzonej, oskarżony nieumyślnie spowodował u niej rozstrój zdrowia psychicznego – i to niezależnie od tego, że nie potwierdziła się relacja pokrzywdzonej, jakoby stała ona wówczas na zewnątrz domostwa, niemal na linii strzału.

Nie sposób nie zauważyć przy tym, że apelujący wkroczył de facto w kompetencje biegłych lekarzy psychiatrów, oceniając, jakie konkretne przeżycia pokrzywdzonej mogły, a jakie nie mogły, wywołać u niej zdiagnozowanego rozstroju zdrowia.

Wątpliwości co do konkluzji leżącej u podstaw zaskarżonego wyroku – forsowane przez obronę – nie wynikały z żadnego ze zgromadzonych w sprawie dowodów, w

szczególności zasadność tych wątpliwości wykluczały jednoznaczne wnioski sformułowane w powołanej opinii biegłych psychiatrów. Podkreślenia wymagało – czego apelujący zdawał się nie zauważać – że wspomniane odniesienie się przez biegłych do okoliczności wynikających z treści zeznań pokrzywdzonej, nie spowodowało zmiany stanowczego wniosku ich opinii, stwierdzającego, że pokrzywdzona doznała zaburzeń lękowo – depresyjnych, stanowiących rozstrój zdrowia na okres przekraczający 7 dni, powstałych w następstwie przeżyć pokrzywdzonej, doznanych przez nią w wyniku zdarzenia z dnia (...) r.

Dodać przy tym należało, że obrona nie zgłaszała zastrzeżeń pod adresem wymienionej opinii biegłych, w szczególności nie wytknęła, jakoby opinia ta była obarczona wadami, o których mowa w art. 201 k.p.k., nakazującymi jej uzupełnienie, czy powtórzenie.

W pełni prawidłowo zatem, bazując na wiedzy specjalnej biegłych lekarzy psychiatrów, Sąd I instancji nie powziął wątpliwości co do przyczyny zaburzeń psychicznych

pokrzywdzonej. Z kolei – wobec wskazanych jednoznacznych wniosków opinii biegłych – wątpliwości zgłoszone w tym zakresie przez apelującego uznane być musiały za polemiczne względem wiedzy fachowej biegłych i jako takie – za dowolne.

Uwzględniając powyższe, stwierdzić należało, że w odniesieniu do będącego przedmiotem osądu czynu oskarżonego, postępowanie dowodowe dostarczyło wystarczających podstaw faktycznych potwierdzających przebieg nie tylko czynności sprawczych oskarżonego, ale także ich skutków, pozwalających – w rezultacie – przypisać mu przestępstwo w kształcie przyjętym w zaskarżonym wyroku. Tym samym, w odniesieniu do przyczyn powstania i charakteru rozstroju zdrowia pokrzywdzonej, nie wystąpiły w ogóle wątpliwości, które – w myśl art. 5 § 2 k.p.k. – winny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Wątpliwości takie nie istniały w sprawie obiektywnie, ale sformułowane zostały wyłącznie w stanowisku obrońcy, pomimo że wynik przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego nie

pozostawiał na nie miejsca i był jednoznaczny.

Ad. 2

Apelujący obrońca nie miał racji, twierdząc, jakoby wadliwe było zawarte w zaskarżonym wyroku **orzeczenie o karze**, a to z uwagi na rażącą niewspółmierną surowość wymierzonej oskarżonemu, za czyn przypisany mu w pkt 1 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, kary (...)lat i (...)miesiące pozbawienia wolności oraz kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności. Zauważyć należało, że apelujący w pierwszej kolejności kwestionował sądowy wymiar kary z perspektywy podjętej przez niego próby wzruszenia rozstrzygnięcia co do sprawstwa i winy oskarżonego za wskazany czyn. Próba ta jednakże, jak była o tym mowa wcześniej – okazała się nieskuteczna. Apelujący nie mógł zatem zasadnie domagać się, by za czyn przypisany oskarżonemu w kształcie przyjętym przez Sąd I instancji, tj. za czyn wypełniający znamiona przestępstwa z art. 160 § 1 k.k. i art. 157 § 3 w zw. z § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wymierzona mu została kara, jak za przestępstwo o mniejszej zawartości kryminalnej, wypełniające

znamiona jednego tylko czynu, z art. 160 § 1 k.k.

Zauważyć następnie należało, że – wbrew przekonaniu apelującego – Sąd I instancji w pełni podolał zadaniu prawidłowego zważenia wszystkich istotnych, dotyczących oskarżonego okoliczności o charakterze łagodzącym, trafnie uwzględniając w tym przypadku uprzednią niekaralność oskarżonego i w pełni pozytywny wywiad środowiskowy. Brak jednakże było jakichkolwiek podstaw do tego, by wymienionym okolicznościom nadawać dalej idącą wymowę łagodzącą. W szczególności za postulowanym przez apelującego dalszym łagodzeniem orzeczonej wobec oskarżonego kary nie przemawiały okoliczności dotyczące jego postawy życiowej, w tym prawidłowe wypełniania ról społecznych, utrzymywanie rodziny, czy wykonywanie pracy zarobkowej. Okoliczności te nie były bowiem nadzwyczajne i – jakkolwiek świadczyły na korzyść oskarżonego – nie umniejszały wagi i znacznej społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu.

Podkreślenia wymagało w końcu, że Sąd I instancji należycie uwzględnił przy

wymiarze kary również okoliczności obciążające, w tym prawidłowo zważył stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu. Z dotyczących oskarżonego i jego czynu przesłanek o charakterze obostrzającym, przypomnieć należało chociażby wysoce niebezpieczny sposób działania sprawcy, obejmujący oddanie strzału z broni palnej w kierunku domostwa i to zakończone poważnym skutkiem, rzutującym na nie tylko na stan zdrowia pokrzywdzonej, ale i jej dalsze społeczne funkcjonowanie.

Jak słusznie skonstatował zatem Sąd I instancji – nagromadzenie w przypadku oskarżonego wskazanych powyżej okoliczności obciążających, sprzeciwiało się wymierzeniu mu za pierwszy z przypisanych mu czynów, kary łagodniejszej niż (...)lata i (...)miesiące pozbawienia wolności, a w rezultacie kary łącznej niższej niż (...)lata pozbawienia wolności.

W tej sytuacji – wobec braku ku temu zasadnych przesłanek – kara orzeczona wobec oskarżonego w postulowanej w apelacji wysokości, a zatem kara jednostkowa (...)roku i

(...)miesiące pozbawienia wolności i łączna (...)lat pozbawienia wolności, stanowiłaby niewątpliwie przejaw nieuzasadnionego pobłażania dla sprawcy, który będąc – jak oskarżony T. S. – osobą z pewnym doświadczeniem życiowym, winien ponosić odpowiedzialność za swoje czyny.

Wskazać ponadto należało, że w okolicznościach niniejszej sprawy, kara łagodniejsza, niż orzeczona przez Sąd I instancji, z pewnością zostałaaby odbierana jako niesprawiedliwa i to zarówno przez pokrzywdzoną A. K. (1), jak i ogół społeczeństwa.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku:

a) w pkt 1 części dyspozytywnej, poprzez wyeliminowanie z opisu czynu ustalenia w postaci: „przy czym nieumyślnie spowodował u A. K. (1) chorobę psychiczną stanowiącą rozstrój zdrowia przekraczający okres (...)dni wymieniony w art. 157 § 1 k.k.”,

b) w pkt 1 części dyspozytywnej, poprzez orzeczenie kary (...)roku i (...)miesiące pozbawienia wolności,

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>c) w pkt 3 części dyspozytywnej, poprzez orzeczenie kary łącznej (...)lat pozbawienia wolności,</p> <p>d) w pkt 7 części dyspozytywnej, poprzez uchylene orzeczenia o obowiązku zapłaty nawiązki na rzecz pokrzywdzonej A. K. (1).</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Ad. pkt 1 a)</p> <p>Wbrew stanowisku apelującego obrońcy oskarżonego T. S. – brak było podstaw do zakwestionowania zawartego w wyroku Sądu I instancji zaskarżonego rozstrzygnięcia co do sprawstwa i winy oraz kary, w szczególności apelacja nie wykazała zasadnych podstaw do postulowanego przez obrońcę wyeliminowania z opisu przypisanego oskarżonemu czynu zachowań sprawczych wypełniających znamiona przestępstwa z art. 157 § 3 k.k.</p> <p>Ad. pkt 1 b) i c)</p> <p>Wbrew stanowisku apelującego obrońcy oskarżonego, brak było podstaw do zakwestionowania zawartego w wyroku Sądu</p>	

I instancji zaskarżonego rozstrzygnięcia co do kary orzeczonej wobec oskarżonego T. S., w tym do uznania owej kary za rażąco nadmiernie surową. Brak zatem było podstaw do dokonania postulowanego przez obrońcę złagodzenia kary jednostkowej, jak również do obniżenia wymiaru kary łącznej.

Ad. pkt 1 d)

Apelujący obrońca nie miał również racji, wnioskując o uchylenie zawartego w zaskarżonym wyroku **orzeczenia o środku kompensacyjnym**.

Wniosku tego apelujący nie poparł żadną wyszczególnioną argumentacją. Przyjąć zatem należało, że i w tym wypadku – podobnie jak miało to miejsce w odniesieniu do wymiaru kary pozbawienia wolności – apelujący kwestionował orzeczenie w przedmiocie zasądzonej na rzecz pokrzywdzonej nawiązki, z perspektywy podjętej przez niego próby wzruszenia rozstrzygnięcia co do sprawstwa i winy oskarżonego również w zakresie czynu z art. 157 § 3 k.k. Próba ta jednakże, jak była o tym mowa wcześniej – okazała się nieskuteczna. Stąd – wbrew przekonaniu apelującego – przyznanie pokrzywdzonej nawiązki w

<p>oparciu o przepisy art. 46 § 2 k.k., w związku z krzywdą spowodowaną popełnionym na jej szkodę czynem z art. 157 § 3 k.k., nie mogło być uznane za wadliwe. Przy czym wysokość tejże nawiązki, ustalona na kwotę (...) zł, nie mogła być uznana za wadliwie ustaloną, ani wygórowaną.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.1Pkt. I wyroku</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zaskarżone rozstrzygnięcie w całości, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - rozstrzygnięcie w przedmiocie sprawstwa i winy oraz kary (...)lat i (...)miesiący pozbawienia wolności zawarte w pkt 1 zaskarżonego wyroku, - rozstrzygnięcie w przedmiocie sprawstwa i winy oraz kary (...)roku pozbawienia wolności zawarte w pkt 2 zaskarżonego wyroku, 		

- rozstrzygnięcie w przedmiocie kary łącznej (...)lat pozbawienia wolności zawarte w **pkt 3** zaskarżonego wyroku,
- rozstrzygnięcie w przedmiocie zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary, zawarte w **pkt 6** zaskarżonego wyroku
- rozstrzygnięcie w przedmiocie zasądzonej na rzecz pokrzywdzonej nawiazki w wysokości (...) zł, zawarte w **pkt 7** zaskarżonego wyroku,
- rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodów rzeczowych i kosztów procesu, zawarte w **pkt 4, 5 i 8** zaskarżonego wyroku.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Z uwagi na to, że apelujący obrońca oskarżonego T. S. nie zdołał skutecznie zakwestionować konkluzji Sądu I instancji o wypełnieniu przez oskarżonego w sposób zawiniony ustawowych znamion czynu z art. 160 § 1 k.k. i art. 157 § 3 w zw. z § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., jak również nie zakwestionował w ogóle rozstrzygnięcia w zakresie sprawstwa i winy za czyn z art. 263 § 2 k.k. (a Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw by uczynić to z urzędu)

- rozstrzygnięcie w przedmiocie

sprawstwa i winy oskarżonego za oba przypisane mu czyny zasługiwało na aprobatę.

Prawidłowe okazało się także, stanowiące następstwo

rozstrzygnięcia w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego, zawarte w zaskarżonym wyroku, **orzeczenie o karze.**

Jak wskazano powyżej, zarzuty kwestionujące wyrok Sądu I instancji w tym zakresie, podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego, okazały się bezzasadne. Sąd Apelacyjny nie znalazł zaś uwzględnianych z urzędu podstaw by podzielić wynikające z kierunku apelacji stanowisko, jakoby wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe i łączna pozbawienia wolności były rażąco nadmiernie surowe, a zasądzenie na rzecz pokrzywdzonej nawiązki – niezasadne, czy zbyt wygórowane.

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt. II wyroku	<p>Orzekając o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, Sąd Apelacyjny uwzględnił wynik sprawy, a zatem to, że żadna z apelacji nie została uwzględniona. W tej sytuacji, w myśl przepisów art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k., koszty procesu obciążały wszystkie apelujące strony, to jest oskarżonego, oskarżyciela publicznego i oskarżycielkę posiłkową, którzy winni je ponieść stosownie do swojego udziału w sprawie. W rezultacie, w części związanej z apelacją prokuratora – kosztami tymi obciążono Skarb Państwa.</p> <p>Natomiast w części związanej z apelacjami obrońców oskarżonego T. S. oraz apelacją oskarżycielki posiłkowej A. K. (1), Sąd Apelacyjny na podstawie przepisów art. 624 § 1 k.p.k. i art. 634 k.p.k., zwolnił oskarżonego i oskarżycielkę posiłkową od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Uwzględniono przy tym</p>	

sytuację majątkową wymienionych i ich możliwości zarobkowe, które nakazywały przyjąć, że pokrycie kosztów sądowych byłoby dla nich zbyt uciążliwe. Z tych samych względów, na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o kosztach sądowych w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 ze zmian.), zwolnieniem od kosztów objęto opłatę za drugą instancję.

7. PODPIS

G. N. P. S.M. K.